

роз'яснила ся: то люди били проворного градобія, котрий від людей брав ланину за те, щоби в потребі відвертав своїми штуками хмари, а нині допустив на село таку руїну. Побачивши сьвященника, кількоро людей зараз утекло, а Бей підняв ся з землі: — Ратуйте, єгомость!

-- За що ви бете Бея? — спитав панотець у тих, що остали ся.

— А чому гроші бере, а хмар не відвертає? — відповів один господар зухвало. — Злодій він є, а не градобій!

— Пощо-ж ви єму гроші даєте? — спитав о. Левіцький з жалем. — Що я вас уже вчив: не вірте в забобони, а ви все ще вірите! А ти, Бею, як мені ще коли поважиш ся людий дурити, то до суду тебе заскаржу.

Селяни і Бей глянули на свого сьвященника так, як би хотіли сказати: „Говори собі здоров!“ Бей зараз утік в хату, а люди з недовірем зглядали ся по собі.

Левіцький пішов даліше. Коло коршми стрітив більшу громаду. Поздоровили єго і стали розповідати різні подробиці нещастя.

В лісі з корінем виломило багато деревини. На пасовиску град побив вівці. Богато людей поранило. У Дорошихи вивернуло хату і занесло аж на толоку. В дворі заважило шпихлїр; пастух і два коні дідича зги-